Ao. 1856. Donderdag

No. 29. 6 Maart.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements – Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1856.

29 Feb. Van de slavin *Carolina*, geboren in 1784, waarvan de moeder onkend is, toebehoorende aan Joseph Nunes (nu boedel).

» a Van den slaaf *Heintje*, geboren in 1831, zoon van *Maffina*, toebehoorende voor den vrijdom aan B. C. van den Ende.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris;
E. A. VAN EMDEN.

Derde afkondiging.

Gouvernements – Secretarie.

Paramaribo, den 3 Maart 1856.

(3192) Alzoo B. C. van den Ende en H. G. Roux, Administrateuren der plantage *Johan en Margaretha*, gelegen in de divisie *beneden Cottica*, zich tot het Gouvernement hebben gewend, met verzoek, om het slavenkind *Hermina*, geboren in 1852, dochter van *Johanna Magaretha*, van den naam van voormeld effect af- op dien van A. Weenink, voor den vrijdom te doen overschrijven.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten redenen van bezwaar daartegen te hebben, in de gelegenheid gesteld, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie aanteekening ter Gouvernements Secretarie te doen.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Transporten.

[587] Den 5den Maart 1856. A. Salomons, Vendumeester, aan H. S. Philips, van het Huis en Erf en verdere gebouwen aan de *Wageweg straat*, N. W. La. B No. 94, O. W. La. C. No. 84.

Idem. Dezelve aan S. Abendanon Sz., van ⅔ aandeelen in het bloote Erf aan de *Grave of Soldaten straat*, N. W. La. B No. 19, O. W. La. D. No. 46.

Idem. Dezelve aan Jb. Bo. de Mesquita Jz., van het Erf met de daarop staande Gebouwen, op den hoek van de *Korte Kerk-* en *Keizer straten*, N. W. La. A No. 150, O. W. La. B No. 119.

Idem. Dezelve aan G. H. L. Bakker, van het Huis en Erf, in de 1e. Buitenwijk N. W. No. 37, O. W. La. A No. 11.

Idem. Dezelve aan J. A. Kross van het Huis verdeeld in *twee* kamers, met het Erf aan de *Zwartenhovenbrug straat*, N. W. La. E No. 247*b*., O. W. La. D No. 459*a*.

Idem. Dezelve aan Albert W. Oppenheimer, van het Huis en Erf, aan den *Waterkant* en hoek van de *Kromme Elleboog straat*, N. W. La. A. No. 122, O. W. La. A No. 65 en 91.

Paramaribo, den 5 *Maart* 1856.
De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Nieuwstijdingen.

Engeland.

Men leest het volgende in den *Times*: » Sedert de tijdingen van den vrede zijn ontvangen, hebben wij ons zoo uitsluitend met onze eigene zaken bezig gehouden, dat wij geen oogenblik hebben kunnen wijden aan het onderzoek van den tegenwoordigen toestand en de toekomst van Rusland. Wij hebben getracht zooveel de omstandigheden dit toelieten, op eene onpartijdige wijze onzen eigen toestand te onderzoeken en het zoude ons verheugen gelijk regt aan onzen grooten tegenstander te kunnen laten wedervaren. Wij behoeven geene verbittering of ijverzucht te bevredigen. De aard van onzen morelen, physieken en staatkundigen toestand is geheel verschillend, zoo niet lijnregt tegenovergesteld en wij kunnen opregtelijk den vooruitgang, de welvaart en de grootheid van Rusland wenschen, omdat in verschillende opzigten zij kunnen bijdragen tot den vooruitgang en de welvaart van dit koningrijk.

» Toen keizer Alexander, tien maanden geleden, den troon beklom, verklaarde hij, of verklaarden zijne raadsheeren in zijn naam, dat hij in het voetspoor van Peter, Katharina, Alexander en Nicolaas zoude treden. Tien maanden zijn verloopen en zijne voornemens zijn een anachronisme en eene onmogelijkheid geworden. Rusland is geroepen om te overwegen, niet de noodzakelijkheid van een einde te maken aan eene aanvallende en veroveringszuchtige staatkunde, maar het beste middel om te behouden wat het bezit, en de vruchten te beschermen van eene halve eeuw van kosten, oorlogen en intrigues. Nimmer werd de keuze van Hercules tusschen het goede en het kwade, duidelijker en met onmetelijker resultaten voor het goede en het kwade, der menschheid aangeboden dan thans aan keizer Alexander. De Czaar is, zegt men, een zachtzinnig en welwillend mensch. Dat hij de staatkunde, welke hij geërfd heeft, de offers, welke hij heeft moeten brengen en het einde waartoe hij gebragt is, onderzoeke.

» Toen keizer Nicolaas, na de vlammen van het oproer, dat hem bij zijne troonsbestijging begroette, in het bloed van Pestal, Muravieff en hunne medepligtigen gebluscht te hebben, de onbetwiste meester in Rusland geworden was, schreef hij zich zelven een doel voor, waaraan hij zonder een enkelen zucht, zijn bestaan en dat van die millioenen zielen, welke de Voorzienigheid aan zijne handen had toevertrouwd, wijdde.

» Het einddoel, dat hij zich zelven voorstelde was de verovering, de heerschappij over de geheele wereld, en eenmaal van dat denkbeeld doordrongen, wilde hij met eene meêdoogenlooze volharding er alles aan onderwerpen. Kunsten, vooruitgang, beschaving, letterkunde en wetenschap, alles liet hij varen ter wille van dit geliefkoosd doel. Meester over een volk, dat noch krijgshaftig, noch eerzuchtig was, drong hij aan dit volk zijne denkbeelden van oorlog en verovering op. Hij hield een leger op de been, veel talrijker dan noodig was voor de policie of de verdediging van zijn uitgestrekt rijk, en om dat leger te onderhouden, putte hij de hulpbronnen zijner onderdanen uit en dwong hij eene natie, welke de wereld wilde veroveren, voor de middelen tot hare veredeling en beschaving, afhankelijk te zijn van jaarlijksche leeningen van millioenen vreemde kapitalen.

» Van de geestelijkheid maakte hij een werktuig om het krijgsmansvuur door fanatisme te vervangen en al wat hij kon sparen op de behoeften van zijne legers en arsenalen, besteedde hij, tot het aanleggen van een geduchte linie van versterkingen en tot de oprigting eener marine, met trotsering van al de hinderpalen welke de natuur hem in den weg konde stellen, eene marine, welke bestemd was om haar graf te vinden in de haven zelve, welke zij moest uitloopen om het Oosten en het Westen te veroveren.

» Zonder zich te bekommeren om het lijden zijner onderdanen en, de staathuishoudkunde, en van Rusland eene uitzondering willende maken onder al de natien van den aardbol, hield hij de natuurlijke ontwikkeling van zijn handel naar het zuiden door quarantaines, uitvoerregten en allerlei soort van vexatoire beperkingen tegen, in de ijdele hoop zijne plannen te vergemakkelijken, door den toegang tot die streken voor andere Europesche natien te beletten. Hij verspilde ontzaggelijke sommen aan de kleine hoven van Duitschland, zeer wel wetende, dat door de binnenlandsche verdeeldheid op te wekken en aan te wakkeren, hij den weg zoude banen tot de onderwerping van Europa en de algeheele uitroeijing van zijne vrijheden.

» Aldus leefde en werkte hij 30 jaren en in het 30ste jaar stortte het gebouw, dat hij bijna voltooid had, ineen en bewees hem te laat, dat hij zijne talenten, zijn onvermoeiden ijver, zijn bijna bovenmenschelijk genie verkwist had aan een dwaalbegrip, eene hersenschim. Het leger, waarop hij bouwde, kon niet uit zijne geldelijke hulpbronnen onderhouden of door zijne boeren aangevuld worden. Het gebrek aan mannen, dat de Fransche republiek na 18 jaren van een bloedigen oorlog trof, ondervond de Czaar reeds bij den tweeden veldtogt. De vloot, die hem zoo vele offers gekost had, ging ten onder op eene smadelijke wijze, welke de dood harer admiraals en zeelieden zelfs niet kan uitwisschen en welke slechts overtroffen wordt door het schandelijke lot van die schepen, welke zich achter de borstweringen van Kroonstadt verbergen, zonder zelfs met hunne gezonken rompen den weg te versperren, welke tot het voorportaal der keizerlijke stad voert.

» Dit moet voldoende zijn, om keizer Alexander te waarschuwen tegen den door zijn vader, met zooveel talent, standvastigheid en vergezeld van zulke zware en werelbekende rampen, gevolgden weg. Dat de zoon leere wijzer en grooter te zijn dan zijn vader. Hij bezit, in het natuurlijk instinkt van zijn volk, in de onuitputtelijke rijkdommen van zijne zuidelijke provincien, in hare bewonderingswaardige waterwegen, in de ontzaggelijke vermeerdering van vraag naar de eerste levensbehoeften en granen, in de bevrijding der Zwarte Zee van de tegenwoordigheid van vijandelijke vloten, eene onuitputtelijke bron van welvaart en magt. Het hangt van hem af, de grootste exportateur van graan, lijnzaad, talk, hennep en huiden te worden. Het uitsluitend beschermend handelsstelsel van Rusland, is het werk van zijn vader geweest, een werk bestemd om deels de kwijnende fabrieken aan te moedigen, deels den vreemden invloed te ontmoedigen, en ook om de ontzaggelijke kosten van zijn militair en aanvallend stelsel te bestrijden.

» Laat keizer Alexander opregtelijk de beginselen van vooruitgang en vrede omhelzen, en, zonder te treden in een theoretisch en abstract liberalisme, zich toeleggen op de materiele verbetering van zijn volk. Hij producere zooveel mogelijk en opene zijne havens, om in ruiling daarvoor al wat de vreemde landen hem zullen geven, te ontvangen. Hij brenge zijn leger op het cijfer, dat noodig is voor de handhaving der rust in zijn rijk en de verdediging van zijne grenzen, en gebruike het overschot zijner inkomsten tot de betaling der interessen van te sluiten leeningen voor de voltooijing zijner middelen van binnenlandsch vervoer en de uitvoering van groote openbare werken; hij erkenne burgelijke en militaire verdienste en wende de aandacht der natie af van de kunsten, die verbitteren en vernietigen, en vestige haar op die, welke verlichten en bezielen. Laat hem dit doen, en indien het der Voorzienigheid behaagt zijne *regering gedurende dertig* jaren even als die zijns vaders te beschermen, dan zal hij in vrede grafwaarts kunnen dalen, niet als Nicolaas, onder krijgsgetier en kreten van wanhoop, maar te midden der tranen en zegeningen van zijn gelukkig en herboren volk, dat in hem onder zoo vele beschermers en veroveraars zijn eersten weldoener en zijn eenigen vriend zal erkennen."

— De *Morning Chronicle* behelst het volgende artikel: "Heeft keizer Napoleon III besloten den vrede te sluiten, ingeval Rusland op eene eervolle wijze mogt blijven volharden bij zijne verbindtenis tegenover Oostenrijk? Tot die eenvoudige vraag is het groote vraagstuk dat Europa beroert, te herleiden, en dit vraagstuk staat gelijkelijk in direct verband tot de waarschijnlijke variatien van onze binnenlandsche staatkunde.

» De handelwijze van Napoleon III, sedert hij tot het opperbewind geroepen werd, is zoo buitengemeen vaderlandslievend geweest, dat het even onlogisch als onbillijk zoude zijn, hem persoonlijke beweegredenen toe te dichten van den vrede te begeeren. Inderdaad, het is eene hooge verdienste voor iedereen, welke ook zijn rang of verantwoordelijkheid zij, zijne belangen met die van het algemeen te identifiëren, op eene zoodanige wijze dat de door de kwaadwilligheid in het leven geroepen aantijgingen even zoovele roemrijke deugden worden. Aldus kan men de staatkunde van den keizer der Franschen uitleggen. Zijne vrienden in Frankrijk of die Engelschen, die de vaderlandsliefde tot in het belagchelijke overdrijven, zijn geneigd hem de egoïstische of ten minste persoonlijke bedoelingen toe te schrijven. Zij beweren, dat oorlog hem al de voordeelen, welke hij er van konde verwachten, verschaft heeft.

» Hij heeft den weerzin van het Engelsche hof overwonnen, en heeft zich zelf en de keizerin, aan dat hof op den voet der meest innige vriendschap weten te doen ontvangen. Parijs is onder zijne regering getuige geweest van een tooneel zonder voorbeeld sedert verscheidene eeuwen, de tegenwoordigheid van Engeland's souvereine, vergezeld van den erfgenaam van haar troon.

» Frankrijk is, om zoo te zeggen, na buiten de Europesche staten-familie gesloten te zijn geweest, de voornaamste en invloedrijkste der natien geworden. Een woord van zijn keizer is voldoende, om eene meening op te wekken bij de souvereinen en volkeren, die in eene lafhartige apathie vervallen waren.

» De militaire eer van Frankrijk is roemrijk gewroken en de verschrikkelijke rampen aan Napoleon I door Rusland's wapenen geslagen, zijn door zijn opvolger hersteld door de meest roemrijke overwinningen, zonder de hulp der elementen behaald. Kortom, Napoleon III is bijna geroepen om met Alexander II die persoonlijke vriendschap van twee groote potentaten weder in het leven terug te roepen, welke een der meest grootsche episoden was van de verlengde worsteling van zijn oom en Alexander I.

» En aannemende dat die bijzondere beweegredenen bestaan, waarom de edelste drijfveeren van den keizer dan vergeten? Sedert het eerste uur van zijne komst aan het bestuur als president der republiek, heeft hij niet opgehouden voor de welvaart van Frankrijk te arbeiden. De *vrede* is de kenspreuk geweest van het tweede keizerrijk, en indien de eerste jaren er van aan den oorlog gewijd zijn, dan wordt Napoleon III vrijgesproken van zijne onwillekeurige verandering, door het regtvaardige der algemeene zaak en het gematigde van zijn gedrag.

» Het hoofd van een staat moet eerder gehoor geven aan de belangen van zijn volk dan aan zijne persoonlijke gevoelens. Toen Frankrijk zich in den oorlog wikkelde, voerde men tegen Napoleon aan, dat Frankrijk er geen *eigenlijk belang bij had*, en dat hij er zich van bediende als van een hefboom voor zijne eigen eerzucht. Moest men hem thans nu hij den vrede wil sluiten, het voordeel dier beschuldiging niet toekennen? De vrede is van wezenlijk belang voor de welvaart van Frankrijk, zoodra hij op eene eervolle wijze verkregen kan worden.

» Het is waarschijnlijk dat keizer Napoleon de door Rusland aangenomen voorwaarden voldoende acht om den vrede aan Europa te waarborgen en een zedelijken slagboom te stellen voor toekomstige aanvallen.

» Ziende hoezeer hij door lasteraars van beroep is geschandvlekt, kan hij met Alexander II sympathiseren, en in hem zijn vertrouwen plaatsen. Indien Napoleon gelooft, dat al de primitieve oogmerken der alliantie bereikt zijn, en dat de supplementaire bepalingen niet belangrijk genoeg zijn, om de voortzetting der worsteling te regtvaardigen, dan zou hij slechts van den rang van staatsman tot dien van een vleijer van de meening van sommigen afdalen, door zijne staatkunde te veranderen, uit vrees voor eenige omgekochte en heftige bladen, of voor een onwetend en bandeloos volk.

» Nogtans zijn wij overtuigd, dat keizer Napoleon, hoewel de waarheid dier gevoelens moetende erkennen, niet in gebreke zal blijven zijne verbindtenissen jegens Engeland na te komen. Wat hij ondernomen heeft, zal hij vervullen, niet uit egoisme of uit stijfhoofdigheid, maar omdat hij zich tot niets verbindt, alvorens er de gevolgen van overwogen te hebben.

» Daarom laten zij die speculeren op eene verbreking der alliantie, zich door hunne begeerte ten koste van hunne rede van het spoor brengen. Deze oorlog zal ten einde gebragt worden, zoo als hij werd aangevangen, door de vereenigde wapenen en staatkunde van Frankrijk en Engeland, en geen enkel verschijnsel van tweedragt tusschen de beide staten zal der wereld kenbaar worden.

» Wij hechten gewigt aan de artikelen, onlangs in de Fransche ministeriele bladen medegedeeld, omdat zij protesteren tegen de buitensporige vrijheid en bandeloosheid der Engelsche bladen. Het is eene schande voor onze populaire journalistiek, aan de hartstogten der menigte toe te geven.

» Dezelfde uitzinnigheden hebben Frankrijk aan den rand des afgronds gebragt en wij hopen aan haren schadelijken invloed te ontkomen. Alles wat keizer Napoleon zal kunnen doen, zal bestaan in het geven van ernstigen raad aan onze ministers. De alliantie is gesloten onder het bestuur van eene staatkunde van vrede; zijn wij sedert van staatkunde veranderd dan hebben wij het regt niet dit den keizer te wijten, omdat hij standvastig in zijne voornemens is.

» De toebereidselen voor het aanstaande congres worden op eene zoo gunstig mogelijke wijze voortgezet. Er zijn wel moeijelijkheden te overwinnen. De meest gewigtige is onze oude routine onder al hare vormen. De geallieerden hebben gelijk, van te willen, dat de, door Rusland aangenomen punten geformuleerd worden op eene wijze dat zij niet meer dubbelzinnig kunnen worden uitgelegd. Hoe meer tijd men met de preliminairen verliezen zal, des te meer zullen wij er bij winnen wanneer de werkzaamheden van het congres begonnen zullen zijn."

Duitschland.

Onlangs is te Frankfort een werkje in het licht verschenen, hetwelk een raadselachtig vergrijp aan dat van Kaspar Hauser herinnerende, ter algemeene kennis brengt. Het draagt den titel van: » De langjarige onderaardsche opsluiting van twee kinderen, naar de mondelinge mededeeling van een hunner; eene bijdrage en opwekking tot ontsluijering van deze geheimzinnige zaak, door Friedrich Eck, onderwijzer aan de volksschool te Offenbach." De zaak komt kortelijk hierop neder: » Den 14den Nov. 1853 werd in het, op 2½ uren afstands van Offenbach gelegen dorp, Weiskirchen, een onbekend meisje van 22 tot 24jarigen ouderdom, dat geene papieren bezat, welke haar konden doen kennen, aangehouden en den volgenden dag naar Offenbach vervoerd. Alle door de policie aangewende pogingen, om zich door deze persone te doen verstaan en begrijpen, waren vruchteloos. Men liet Oostenrijksche militairen uit Mainz komen en na eenige vergeefsche pogingen, ook in de Slavonische taal, bleek het, dat het meisje het Magyaarsch magtig was. Zij verklaarde, alsnu, dat een man, met name Eleasar, haar op haar vijfde jaar aan hare moeder ontvoerd en naar een huis in een bosch gebragt had, alwaar een meisje, met name Bertha, haar in vrouwelijke handwerken had onderwezen. Deze Bertha had later in een glazen wagen eene reis van verscheidene dagen met haar gemaakt en haar in de nabijheid van Weiskirchen verlaten. Hare denkbeelden waren toen nog zeer weinig ontwikkeld; zij had geen begrip van godsdienst, van lezen en schrijven, doch was zeer ervaren in het borduren. Oproepingen aan de bevoegde overheid, om iets naders nopens haar en hare aanverwanten te vernemen, bleven zonder gevolg, en zoo werd Karolina, gelijk zij volgens het merk op haar linnengoed genoemd werd, nadat het aanvankelijk vermoeden van bedrog was opgeheven, op 19 April 1854 door de stad Offenbach aangenomen, en aan den onderwijzer Eck hare verdere leiding en vorming toevertrouwd. Reeds tijdens haar verblijf in het huisgezin van den cipier der gevangenis van Offenbach, had men met bevreemding opgemerkt, dat het gestarnte aan het uitspansel iets geheel nieuws voor haar was, en dit, gevoegd bij hare latere mededeelingen, zet veel waarschijnlijkheid bij aan het verhaal, dat zij van hare jeugd geeft. Tot haar vijfde jaar had zij met hare moeder gewoond op eene eenzaam gelegene hofstede, alwaar buiten de dienstboden ook een broeder van hare moeder met zijn zoon Hendrik woonde. Tegen dien tijd bragt de moeder haar bij haren broeder en verliet de hofstede, waarop een man het kind op den arm nam en geruimen tijd voortdroeg tot aan eene onderaardsche woning in het woud, waar zij werd toevertrouwd aan de zorg van genoemde Bertha, die haar eindelijk opvoedde en van wien zij borduren leerde. In deze woning

hing het portret van een man in witte uniform met eene ster op de borst, hetwelk Bertha aan Karolina deed kennen als het afbeeldsel van haren vader. Zoo bleef Karolina hier 15 of 16 jaren. Na eene opsluiting van zeven à acht jaren werd een ander kind, met name Adolf, dat twee of drie maanden oud kon zijn, bij haar gebragt en met haar opgevoed. Eindelijk zeide Bertha, dat men haar naar hare moeder zoude terugvoeren; zij bragt haar een medaillon met het portret harer moeder en plaatste haar in een wagen, waarmede zij, zonder dien te verlaten, met denzelfden koetsier en dezelfde paarden 12 à 13 dagen reisde, terwijl de spijzen ook in de wagen zelven genuttigd werden. In een bosch werd Carolina door Bertha van levensmiddelen voorzien en bevolen te wachten, en vervolgens door Bertha en den koetsier verlaten. Waarschijnlijk gebeurde dit te Spessart. Na verscheidene dagen zwervens, werd zij door eene vrouw en meisje opgenomen, doch vervolgens van hare goede kleederen en van het medaillon beroofd. Dit schijnt in den omtrek van Aschaffenburg te hebben plaats gehad. Na op nieuw eenigen tijd gezworven te hebben, werd zij ten tweeden male, te Weiskirchen door eene vrouw geherbergd, en vervolgens naar Offenbach gebragt. Ziedaar de korte omtrekken van een raadselachtig, en toch in zijne hoofdpunten vrij duidelijk verhaal, dat door den heer Eck met vele psychologische bijzonderheden verrijkt is.

Boodschap van den President der Vereenigde Staten.

De boodschap van den president der Vereenigde Staten is nagenoeg van den volgenden inhoud:

Medeburgers van den Senaat en leden van het Huis der Vertegenwoordigers!

De constitutie der Vereenigde Staten bepaalt dat het congres jaarlijks op den eersten Maandag in December bijeenkomen moet en, zoo als gebruikelijk is, heeft de president nimmer eene mededeeling van officielen aard aan den senaat en het huis der vertegenwoordigers gerigt, voor dat hij kennis had bekomen, dat zij bereid zijn die in ontvangst te nemen. Ik heb dit gebruik tot aan de sluiting der eerste zitting-maand, getrouw nageleefd, doch mijn pligtbesef veroorlooft mij niet langer de vervulling van den pligt te verschuiven, dien de constitutie den president oplegt, van namelijk het congres betreffende den toestand der Unie opheldering te geven en aan zijne overweging de maatregelen aan te bevelen, welke het noodzakelijk en doelmatig achten zal. Ontvangt mijne gelukwenschen over het verblijdende feit, dat de republiek rustig op den weg der welvaart en des vredes voortschrijdt.

» *Buitenlandsche betrekkingen.— Centraal Amerika.*— Tijdens betrekkingen blijven bestaan tusschen de Vereenigde Staten al de buitenlandsche mogendheden, zijn ernstige vraagstukken met verscheidene dier mogendheden hangende, die de aandacht van het congres inroepen. De gewigtigste van allen is, die betrekkelijk de onderhandelingen met Groot-Brittannie ten aanzien van Centraal Amerika.

» Bij een den 16 April 1850 tusschen de beide gouvernementen gesloten verdrag werd bepaald en vastgesteld dat geen der beide partijen ooit of te immer zullen mogen bezetten, versterken, koloniseren of regeren, op welke wijze dan ook, noch Nicaragua, Costa Rica en de Mosquito-kust, noch eenig ander deel van Centraal Amerika.

» Bij het sluiten van dit verdrag, bedoelden de Vereenigde Staten, dat al de tegenwoordige staten van de oude republiek van Centraal Amerika, eene algeheele onafhankelijkheid van grondgebied zouden genieten en de beide contracterende partijen hebben zich daaromtrent gelijkelijk en met dezelfde strekking voor het het tegenwoordige en de toekomst verbonden. Indien een van beiden eenige aanspraak had te doen gelden in Centraal Amerika, dan is daarvan niet in het verdrag gesproken en men is overeengekomen dat geene overheersching in Centraal Amerika zal worden uitgeoefend noch toegekend door Groot-Brittanje of de Vereenigde Staten.

» Ons gouvernement stemde er alleen daarom in toe om zich beperkingen op te leggen in een land, waar het bijzondere belangen had, omdat het de overtuiging bezat, dat deze beperkingen gelijktijdig verpligtend zouden zijn voor Groot-Brittanje. Zonder deze stilzwijgende voorwaarde, zoude het verdrag nimmer door ons gesloten zijn.

» Deze voorwaarde was, zoo duidelijk van de zijde der Vereenigde Staten, dat in de correspondentie, die ten tijde van de bekrachtiging van het verdrag werd gewisseld, gezegd werd, dat de wederzijdsche voorwaarde van niet bezetting zich niet uitstrekte tot het Engelsche etablissement Belize. Die uitzondering moet daaraan worden toegeschreven, dat Groot-Brittanje, krachtens achtereenvolgende verdragen met vroegere vorsten uit den lande, het regt verworven had, om Mahonie en verfhout te Belize te kappen, doch met stellige uitsluiting van elke overheersching of souvereiniteit; deze bepaling bevestigt den natuurlijken zin en den inhoud van het verdrag voor het overige gedeelte des lands, waarop het betrekking heeft.

» Korten tijd na de aanvaarding mijner betrekking werd het evenwel klaarblijkelijk, dat Groot-Brittanje voortging met een groot gezag uit te oefenen over het geheele gedeelte van Centraal Amerika, genaamd de Mosquito-kust; dat het de geheele uitgestrektheid van den staat Nicaragua en van een gedeelte van Costa Rica bestreek; dat het Belize als zijn volstrekt eigendom beschouwde; dat het zich trapsgewijs ten koste van den staat Honduras uitbreidde, en dat het een belangrijke groep eilanden, de Basi-eilanden genaamd, en tot laatstgenoemden staat behoorende, had gekoloniseerd.

» Die handelingen en aanmatigingen van Groot-Brittanje waren in strijd met de regten van Centraal-Amerika en den inhoud der met de Vereenigde Staten overeengekomen bepalingen en hebben dienvolgens het onderwerp uitgemaakt eener onderhandeling door tusschenkomst van den Amerikaanschen gezant te Londen. Ik leg u hierbij de instructien over die hem gegeven zijn, alsmede de correspondentie die met den Britschen secretaris voor buitenlandsche zaken gewisseld werd. Gij zult daarin zien, dat de beide regeringen zeer sterk en onvereenigbaar verschillen betrekkelijk het verdrag en zijne gevolgen ten aanzien van Centraal Amerika.

» Groot Brittanje vat het verdrag in dien zin op, dat al zijne oude pretentien op het eerste punt, zijn gegrond op voorgewende staatkundige betrekkingen tusschen Engeland en het overschot van een Indiaanschen stam op die kust; betrekkingen, die aangegaan werden op het tijdstip, toen het geheele land eene Spaansche kolonie was. Volgens de termen van het Europeesch en Amerikaansch algemeen regt, is het onmogelijk staande te houden, dat de handelingen dier Indianen, staatkundige regten aan Groot Brittanje kunnen schenken.

» Groot Brittanje geeft de toestemming van Spanje niet als grondslag zijner pretentien. Het heeft integendeel, bij verschillende verdragen, afstand gedaan van al zijne aanmatigingen, en in de meest onomwonden termen, de souvereine regten van Spanje erkend. Deze pretentien, ontdaan van elken grond en bij herhaling opgegeven, worden evenwel door Groot Brittanje weder in het leven geroepen tegen de staten van Centraal Amerika, de wettige opvolgers van al de oude Spaansche jurisdicten in die streken. Zij hadden aanvankelijk alleen betrekking op de kust van Nicaragua, vervolgens op geheel de kust langs den Atlantischen Oceaan en eindelijk op een gedeelte der kust van Costa Rica.

» Op de Oostelijke kust van Nicaragua en van Costa Rica wordt de interventie van Groot-Brittanje (alhoewel reeds eenmaal uitgeoefend in den vorm eener militaire bezetting der haven van San Juan del Norte, toenmaals in het vreedzaam bezit der autoriteiten van Centraal Amerika) voorgesteld als de loyale uitoefening van een protectoraat op de stammen der Indianen, Mosquitos.

» Maar het etablissement van Belize, dat zich thans uitstrekt buiten de grenzen die bij de verdragen op het grondgebied van Honduras gesteld werden, alsmede het etablissement der Basi-eilanden, zijn klaarblijkelijk evenzoo koloniale gouvernementen als Jamaica en Canada en daardoor in strijd met de letter en den geest van het verdrag met de Vereenigde Staten, zoo als het ten tijde der notificatie en nog heden ten dage, door dezelve werd begrepen.

» De uitlegging die het Engelsche gouvernement, zoo in woorden als in daden, volhardt aan het verdrag te geven, wijzigt er geheel den aard van. De uitlegging legt ons alle de lasten van het verdrag op, en ontheft Groot Brittanje van een goed gedeelte dier lasten, welke ons gouvernement gemeend heeft in dat verdrag te moeten leggen. Het is, naar mijne meening, voor de Vereenigde Staten onmogelijk om te vreden te zijn met deze uitlegging der wederzijdsche betrekking van de beide gouvernementen uit Centraal Amerika.

» Het Amerikaansche gouvernement heeft een beroep gedaan op Groot-Brittanje, opdat het zich houde aan de bepalingen van het verdrag en aan hare klaarblijkelijke bedoeling, en, opdat het afstand doe van het bezit en de kolonisatie van de gedeelten der Staten van Centraal Amerika, Honduras, Nicaragua en Costa Rica. Het Britsche gouvernement heeft geantwoord dat het verdrag slechts verbindend was voor de toekomst en Engeland niet verpligtte om afstand te doen der bezittingen die het had op het tijdstip der sluiting van dat tractaat.

» Dit antwoord stelt eene gedeeltelijke oplossing daar van de algemeene, die de Vereenigde Staten beoogden. Het Britsche gouvernement gaat de wezenlijke of voorgewende regten van Engeland in Centraal-Amerika stilzwijgend voorbij, en het wendt voor, dat het die regten bezat op het tijdstip van het teekenen van het verdrag en dat die regten insloten het protectoraat over de Indianen (Mosquitos), de jurisdictie en het grondgebied van Belize en de kolonie der Baai-eilanden, waaruit al weder voorspruit, dat, wanneer de bepalingen van het tractaat slechts verbindend zijn voor de toekomst, Groot-Brittanje ook voort kan gaan met het bezetten van het betwiste grondgebied. De Vereenigde Staten kunnen noch de premissen noch de conclusien dier redenering aannemen. Wij blijven ontkennen dat Groot-Brittanje op den datum, waarop het verdrag gesloten werd, daar andere bezittingen had dan het bijzondere en begrensde etablissement Belize en wij blijven staande houden, dat wanneer het andere bezittingen had, het daarvan, krachtens het verdrag, afstand deed.

» Het gouvernement, de verpligtingen van het verdrag erkennende, heeft dus gewenscht het door de beide partijen ter goeder trouw ten uitvoer te doen leggen en heeft zich gevolgelijk, bij de discussie daarover, niet bezig gehouden met het regt, dat wij, afgescheiden van het verdrag, op den voorgrond zouden kunnen stellen ten gevolge van onze aardrijkskundige ligging en andere omstandigheden, die ons met de staten van Centraal-Amerika, geheel andere betrekkingen scheppen, dan die van eenig ander Europesch gouvernement.

» Alhoewel bekend zijnde met de inzigten der Vereenigde Staten, heeft het Engelsche gouvernement in zijne laatste mededeeling volhard in de verklaring, dat het geene reden

ziet waardoor eene schikking de beide regeringen niet in staat zoude kunnen stellen om alle hinderpalen te overwinnen en om het vraagstuk op eene voldoende wijze op te lossen. Zeker zijnde van de juistheid der uitlegging die door ons gouvernement aan het verdrag gegeven is en besloten om in naam der regten van de Vereenigde Staten te volharden, maar tevens geleid door denzelfden geest van het Britsche kabinet om elke reden tot ernstig geschil te verwijderen tusschen twee natien, verbonden door zoo veel banden van belang en bloedverwantschap, — heb ook ik gemeend aan eene vriendschappelijke bijlegging van het geschil niet te moeten wanhopen.

» Groot Brittanje evenwel in het bezit zijnde der betwiste gronden en het verdrag krachteloos blijvende voor wat betreft onze regten, is het te vreezen, dat deze internationale moeijelijkheid niet lang onbeslist zal kunnen blijven, zonder een ernstig gevaar te scheppen voor de vriendschappelijke betrekkingen, die het voor beide landen van belang en tot pligt is, te behouden. Ik zal mij gelukkig rekenen, wanneer latere pogingen den goeden uitslag zullen doen bereiken, die tot dus ver met meer vertrouwen wierd te gemoet gezien, dan de stand der zaak het veroorloofde."

» *De recruteringen.* De pogingen tot aanwerving van troepen in de Vereenigde Staten, tot welke Groot Brittanje zich door de eischen van zijn oorlog tegen Rusland bewegen liet, maken een ander punt van discussie tusschen de beide staten uit.

» Het is de traditionnele en vaste staatkunde der Vereenigde Staten, om gedurende de oorlogen, welke van tijd tot tijd tusschen de groote mogendheden der wereld voorvallen, eene onpartijdige neutraliteit in acht te nemen. Daar wij al de pligten der onzijdigheid jegens de respective oorlogvoerende staten vervullen, mogen wij billijkerwijze verlangen, dat ook zij ons in het regtmatige genot van de voordeelen der neutraliteit zullen laten. In weerwil van het bestaan van dergelijke vijandelijkheden behouden onze burgers hun individueel regt om hunne gewone bedrijven te land en ter zee, zoowel binnen als buitenslands ongestoord voort te zetten, alleen met inachtneming van die beperkingen, welke door het oorlogsregt, de gewoonten der natien of bijzondere verdragen zijn voorgeschreven, en het behoort tot ons souvereiniteits regt dat geen der oorlogvoerende mogendheden ons grondgebied en onze jurisdictie schende, door het doortrekken harer legers, de operatien harer vloten, het aanwerven van soldaten, het uitrusten van kaperschepen of door welke andere vijandige daad dan ook. En deze onloochenbare individuele en nationale neutraliteits regten, zullen de Vereenigde Staten onder geenerlei omstandigheden laten varen.

» Ten gevolge van deze staatkunde verbieden de wetten der Vereenigde Staten aan hunne burgers niet, aan de eene of andere oorlogvoerende mogendheid oorlogskontrabande te verkoopen of ammunitie en soldaten tot vervoer aan boord van hunne particuliere schepen te nemen; en hoewel elk burger door dus te handelen zijn eigendom of zijn persoon aan de gevaarlijke kansen van den oorlog blootstelt, zoo stellen deze handelingen geene schending der nationale neutraliteit daar, en compromitteren in geenen deele de regering.

» Zoo hebben onze burgers gedurende den tegenwoordigen oorlog zonder verantwoordelijkheid voor de natie, aan alle zich opdoende koopers buskruid en wapenen verkocht, zonder acht te slaan op de bestemming der artikelen. Onze koopvaardijschepen werden en worden nog op ruime schaal door Groot-Brittannie en Frankrijk gebezigd, om troepen, ammunitie en provisien naar het tooneel der militaire operatien over te brengen, en de zieke en gewonde soldaten van daar weg te voeren; doch een zoodanig gebruik van onze handelsvloot is noch door het volkenregt, noch door de wetten des lands verboden en compromitteert derhalve onze betrekkingen van neutraliteit met Rusland niet.

» Doch onze lands wetten verbieden, in overeenstemming met het volkenregt, op eene afdoende wijze, niet alleen aan vreemdelingen, maar ook aan onze burgers om in de Vereenigde Staten een schip uit te rusten, bestemd om vijandelijkheden jegens den een of anderen staat, met de Vereenigde Staten in vrede levende, of de sterkte van een vreemd schip te vermeerderen, dat tot zulk een doel gewapend is.

» Welke ook de vrees moge geweest zijn van de oorlogvoerende mogendheden, van kaperschepen in onze havens te zien uitrusten om den eigendom van anderen aan te vallen, deze vrees is van allen grond ontbloot geweest. De goede trouw en de eerbied voor de wet hebben onze burgers belet aldus te handelen.

» Terwijl dus de wetten der Unie op eene bepaalde wijze de uitrusting en wapening van kaperschepen in onze havens verbieden, bevelen zij tevens op eene niet minder bepaalde wijze, dat niemand op het grondgebied en de jurisdictie der Vereenigde Staten personen, wie dan ook, zal mogen aanwerven, huren of aanhouden, of zich zelven laten aanwerven als soldaat, marinier of matroos aan boord van eenig oorlogschip, kaperschip of vaartuig voorzien van kaperbrieven. En deze bepalingen zijn in volmaakte overeenstemming met het volkenregt, dat verklaart, dat geen staat het regt heeft troepen voor de land of zeedienst in een anderen staat zonder diens toestemming te werven; en dat al vergunnen de landswetten dit al dan niet, elke poging in dien geest een inbreuk is op de nationale souvereiniteit.

» Het algemeen regt en de landswetten van de Vereenigde Staten aldus luidende, koesterde de regering dienaangaande geene bezorgdheid, toen een jaar geleden het Engelsche parlement eene bill op het aanwerven van troepen voor een vreemden legioen aannam. Niets in de woorden van deze wet of bij de debatten duidde aan, dat men voornemens was soldaten in de Vereenigde Staten aan te werven en aan de regering werd ook geen kennis gegeven van zulk een voornemen. Het baarde derhalve groote verwondering toen men later bespeurde, dat er ijverige pogingen op ons grondgebied werd in het werk gesteld, om personen over te halen, zich naar Halifax, in de Britsche provincie Nieuw Schotland, te begeven, en daar dienst te nemen bij het Engelsche leger. Onmiddellijk werden wettelijke maatregelen genomen, om de daarbij betrokken personen te arresteren en te straffen, en hierdoor een einde te maken aan de inbreuken op 's lands wetten en onze souvereiniteitsregten. Vertoogen werden tegelijker tijd tot de Engelsche regering gerigt.

» Alsnu werd het bekend, door de bekentenis der Engelsche regering zelve, dat de aanwervingen geschiedden onder hare goedkeuring en sanctie, doch het bleek aan den anderen kant, dat de agenten, die er mede belast waren, in last hadden de wetten der Unie niet te schenden.

» Het is moeijelijk te begrijpen hoe die recruteringen hadden kunnen worden bewerkstelligd zonder ons regt te schenden. Het onmiskenbare doel der wet was elke daad van dien aard te voorkomen, die of eene schending, of eene ontduiking der wet moest daarstellen, en zoowel in het eene als in het andere geval was het feit even beleedigend voor de souvereiniteit der Vereenigde Staten.

» Ondertusschen werd de zaak van nog meer gewigt doordien deze recruteringen niet ophielden en werden voortgezet naar een stelselmatig plan, dat vastgesteld was door de officieele authoriteiten; verzamelplaatsen voor de recruten werden in onze voornaamste steden georganiseerd, als ook dépôts op de grenzen, en de geheele zaak werd geleid onder het toezigt en de geregelde medewerking van Engelsche militaire en civiele ambtenaren in de provincien van Noord Amerika en de Vereenigde Staten.

» De medewerking van die officieren en ambtenaren aan eene onderneming, welke onze wetten beleedigde, onze neutraliteit in verdenking bragt en onze territoriale regten minachtte, is bewezen door de in de processen der gearresteerde en veroordeelde agenten afgelegde getuigenissen. Eenige dier officieren en ambtenaren bekleeden hooge functien en vele zijn buiten onze jurisdictie geplaatst, zoodat geregtelijke vervolgingen de schuldigen niet kunnen bereiken.

» Deze overwegingen en het bewijs dat het feit geen toeval was maar een beraamd plan, uitgevoerd met eene algeheele kennis van onze wetten en onze nationale staatkunde, door verantwoordelijke ambtenaren, hebben mij genoopt het geval ter oore van de Britsche regering te brengen, ten einde niet alleen het staken van dit onregt te erlangen maar tevens de herstelling er van. Het onderwerp is nog in discussie en de oplossing zal u te gelegener tijd worden medegedeeld.

(*Vervolg hierna.*)

Scheepvaart.

Uitgeklaard.

Den 3den dezer, de Engelsche schoener *Excelcion*, kapt. Clommel, naar Demerarij, lading: 75 vaten Blom.

Den 4den, het schip *Suriname*, kapt. P. Reijntjes, naar Amsterdam, lading: 401 vat Suiker 570,622 pond, 5 vaten Roucou 855 pond, 58 balen schoone Katoen 19,635 pond, 7 vaten Arrowroot 314 pond, 432 ponden oud Lood en 1,380 dito oud Koper. — Passagiers: Mevrouw T. B. van Thienen, geboren van Idsinga en Dochtertje, de Heeren A. F. Lisone en dochter en J. H. Ploem, en de Minderjarigen N. van Meerten en A. Aleotrino.

Uitgezeild.

Den 5 dezer, de koloniale schoener *Curaçaonaar*, kapt. L. Wildschut, naar Demerarij.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Texel, kapt. H. J. Hubert, adres bij Gisius en Co. Sluit 20 dezer.

Goede Verwachting, kapt. A. R. de Lang, adres bij Gisius & Co. Sluit 25 dezer.

Cuba, kapt. Zeijlemaker, adres bij F. P. Bouguenon.

Calypso, kapt. D. R. Nolles, adres bij H. C. Levy.

Noord Holland, kapt. F. C. Overeem, adres bij F. P. Bouguenon.

Willem en Carel, kapt. N. D. Steenveld, adres bij H. Degenhard.

Plata, kapt. J. H. Henning, adres bij F. P. Bouguenon.

Anna Elisabeth, kapt. Teensma, adres bij J. G. Fonseca Fz.

ADVERTENTIEN.

Societeit: DE VEREENIGING.

Buitengewone Vergadering op ZATURDAG den 8 Maart 1856, 's avonds ten 8 ure. (2934)

Gedrukt bij J. C. MULLER Az.